

LYNN
AUSTIN

Al mijn
geheimen

ROMAN

1

NEW YORK
JULI 1898

Adelaide

Adelaide Stanhope zat naast het graf van haar vader, even roerloos en rechtop als de grafstenen om haar heen. De enorme Stanhopeobelisk doemde op boven het familiegraf waarin haar overgrootvader, grootvader en nu ook haar vader te ruste gelegd waren. De hand van grootmoeder Junietta Stanhope, omhuld door een zwarte kanten handschoen, lag slap en kwetsbaar in haar eigen hand terwijl de predikant monotoon verder sprak. Hij had net zo goed in een andere taal kunnen spreken, zo weinig begreep Adelaide van zijn woorden: eeuwigheid... stof... leven... rust.

Vader was dood.

Hij was dood, en Adelaides strak geordende, welgemanierde leventje was ondersteboven gekeerd, heen en weer geslingerd, en overgeleverd aan de golven, als een luxueus stoomschip in de greep van een storm.

De lichte bries dreef de geur van de rozen en lelies die op de lijk-kist en overal eromheen opgestapeld waren naar haar toe. Die

bedwelmende geur leek hier misplaatst. Die hoorde meer bij een van moeders grootse diners of bals, als hun grote huis in New York of het zomerhuis in Newport ermee gevuld was. Adelaide deed haar ogen dicht en zag vader voor zich in zijn smoking met gesteven wit overhemd, moeder als regerend vorstin naast hem in een oogverblindende japon met parelkettingen terwijl ze de gasten begroetten in de enorme hal vol bloemen. Dat beeld was voor haar altijd vanzelfsprekend geweest, ze had zich nooit voorgesteld dat er ook maar iets in haar leven zou veranderen. Hoe zou het leven er nu gaan uitzien, zonder vader?

Ze deed haar ogen weer open en keek naar het gezicht van haar grootmoeder, dat was overschaduwde door een sluier van zwart gaas. Zij zat stoïcijns rechtop als een van de wassen beelden die Adelaide vorig jaar in het museum van Madame Tussaud in Londen gezien had. Het verlies van een zoon, op welke leeftijd ook, is hoe dan ook een tragedie, maar vader was het enige kind van grootmoeder Junietta geweest, haar enige zoon. Adelaide kon zich haar grootmoeder niet anders herinneren dan onvermoeibaar, leeftijdsloos, toegewijd aan de liefdadigheidsstichting waarvan zij voorzitter was... Dat was eigenlijk een mannenbaan, maar grootmoeder hield zich zelden aan de algemeen geldende maatschappelijke regels. Als kind al, voordat ze opgroeide tot een jongedame en haar plaats innam in het bevoorrechte maatschappelijke leven waarvan ze nu zo genoot, was Adelaide aan haar grootmoeder gehecht geweest.

Ook Adelaides ogen waren droog, niet alleen omdat een echte dame nooit in het openbaar rouw toont, maar ook omdat haar vader, Arthur Benton Stanhope de derde, voor haar een verre gestalte geweest was, een standbeeld op een voetstuk, een reus in de New Yorkse zakenwereld, die het grootste deel van haar leven op kantoor en in vergaderingen doorgebracht had, tot aan zijn onverwachte dood. Ze wist dat zij, als derde en jongste kind, voor hem altijd een teleurstelling geweest was. Een derde dochter. Niet de zoon waarop hij gehoopt had. Nu was hij overleden, plotseling

en onverwacht, alleen in het grote huis in New York, terwijl moeder en zij de zomer doorbrachten in het huis in Newport op Rhode Island. Adelaide voelde zich nog altijd verdoofd door de schok van zijn dood en de haastige treinreis naar huis. Niets leek echt, behalve de vederlichte hand van haar grootmoeder in de hare en de verzengende zon boven hun hoofd. De schaduw van de begrafenisbaldakijn was niet genoeg om alle aanwezigen tegen de hitte te beschermen.

De predikant zei ‘Amen’ en sloeg zijn boek dicht. Een zucht ontsnapte haar en Adelaide keek discreet om zich heen in de hoop dat niemand het gehoord had. Gelukkig! Ze was eraan gewend geraakt genegeerd te worden toen haar twee oudere zussen nog thuis woonden, maar nu Ernestine en Cordelia succesvol getrouwd waren, zou zij het volgende doelwit worden van moeders aandacht en koppelambities. Adelaide had gedroomd van een sprookjeshuwelijk, maar nu zou vader er niet meer zijn om haar naar het altaar te begeleiden.

Ze stond op zodra haar moeder en zus dat deden. Cordelia en haar echtgenoot waren de vorige avond gearriveerd vanuit Boston, waar ze woonden. Ernestine, die met een Britse graaf getrouwd was, had niet genoeg tijd gehad om vanuit Londen naar New York te reizen.

Samen met de anderen hielp Adelaide haar grootmoeder over-eind.

‘Gaat het wel, Mimi Junie?’ fluisterde ze. Dat koosnaampje had ze altijd gebruikt.

‘Ja, kind.’ Grootmoeder omklemde Adelaides arm met haar ene, en de met houtsnijwerk versierde stok met haar andere hand. Die stok leek een deel van haar, een extra ledemaat; het kwam zelden voor dat ze die niet bij zich had. Toch gebruikte ze hem niet vaak als wandelstok. Meestal hanteerde ze de stok als wapen om haar woorden kracht bij te zetten of zwaaide ze ermee als een dirigent met zijn baton. Maar vandaag leunde ze erop terwijl ze samen met Adelaide naar voren schuifelde om nog meer rozen op

de onder bloemen bedolven kist te laten vallen. Daarna stond grootmoeder stil en tuurde naar een bloemstuk met een lint waarop *Geliefde zoon* stond. ‘Mijn zoon...’ mompelde ze. ‘Mijn zoon.’ Het zou een zegen geweest zijn als ze haar verlies niet zou hebben kunnen bevatten, maar grootmoeder was nog helder van geest.

‘Ja, Mimi Junie,’ antwoordde Adelaide. ‘U bent uw zoon verloren, en ik ben mijn vader verloren. Ik vind het heel erg voor u. Kom, ons rijtuig staat te wachten.’

Grootmoeder bleef staan. Ze keek op van de bloemen en speurde de menigte in het zwart geklede rouwenden af alsof ze iemand zocht. ‘Kon mijn andere zoon hier maar zijn.’

Adelaide huiverde. ‘Wie bedoelt u, Mimi?’

‘Mijn andere zoon...’ Haar hand bewoog onrustig, alsof ze probeerde in een pan vol verstofte herinneringen te roeren en er een naam uit te vissen. ‘Je weet wel...’

Adelaide slikte. ‘U hebt geen andere zoon, Mimi. Alleen mijn vader. Hij was uw enige kind.’

Grootmoeder keek Adelaide doordringend aan en schudde daarna haar hoofd. ‘Nee, dat is niet waar.’

Ze hield haar hand boven haar ogen en tuurde een tijdje in de verte alsof ze naar iemand op zoek was, maar uiteindelijk stond ze Adelaide toe haar naar het wachtende rijtuig te leiden. Grootmoeder was blijkbaar in de war. Ze had niet echt een andere zoon – of misschien in het geheim?

Adelaide schudde haar hoofd en verwierp dat buitenissige idee snel, niet alleen omdat het een smet op grootmoeders karakter wierp, maar ook omdat een dergelijk schandaal nooit verborgen gebleven zou zijn in hun wereldje, waar iedereen elkaar kende. De vrees om de familie te schande te maken zorgde ervoor dat Adelaide, haar zussen en al hun leeftijdsgenoten een deugzaam leven bleven leiden.

Het rijtuig schommelde toen Henry, Mimi’s koetsier, de deur sloot en op de bok klauterde. In waardig stilzwijgen reden ze naar

huis. Adelaide was echter van haar stuk gebracht door Mimi Junies raadselachtige woorden. Had ze een zoon verloren door een miskraam, of was er een zoon doodgeboren of al jong gestorven? Zou er dan in het familiegraf geen gedenkteken voor hem zijn? En over een dergelijke tragedie zou ze toch wel eerder gesproken hebben dan vandaag, of niet? Die vragen bleven aan Adelaide knagen terwijl ze samen met grootmoeder, moeder en Cordelia in de enorme eetzaal van het grote huis stond voor het begrafenismaal en de condoleances van een stroom mensen in ontvangst nam.

Na een lang en vermoeiend uur sprak grootmoeder haar aan. ‘Ik heb er genoeg van, Adelaide. Wil je zo vriendelijk zijn me naar mijn kamer te brengen?’

Donkere wolken verduisterden de eerder zo stralende zomerse lucht, en in de verte rommelde de donder terwijl Adelaide Mimi Junie naar haar slaapkamersuite bracht en haar hielp om op de stoel bij het raam te gaan zitten.

Voordat ze weer vertrok, hurkte Adelaide voor haar neer. Ze moest het weten. ‘Mimi Junie, tijdens de begrafenis had u het over uw andere zoon.’

‘O ja?’ Grootmoeder tuurde naar haar schoot en trok haar kanten handschoenen uit.

‘Ja. En dat was de eerste keer dat ik ooit van hem gehoord heb. Kunt u me meer over hem vertellen?’

Grootmoeder liet de handschoenen vallen en omvatte Adelaïdes handen met een verrassend sterke greep. Ze keek Adelaide aan met ogen die straalden van liefde. ‘Jij bent naar mij genoemd, Adelaide Juniëta Stanhope.’

‘Ja, ik –’

‘Welke plannen hebben ze voor jou?’

‘Wat bedoelt u?’

‘Hebben ze al een echtgenoot voor je gekozen? Over je toekomst beslist?’

Ze vond het verwarrend dat grootmoeder over een ander onderwerp begon, maar ze antwoordde gehoorzaam. ‘Moeder vond dat er in Newport een aantal veelbelovende heren waren, maar nu vader plotseling gestorven is, zullen we eerst de rouwperiode in acht moeten nemen voordat –’

‘Het is jouw leven, niet dat van je moeder! Heb jij de moed om los te breken uit het keurslijf waarin de maatschappij je wil dwingen? Je hoeft niet alles te doen zoals zij willen, weet je.’

‘Ik... Ik begrijp u niet.’

‘De dood van je vader betekent dat alles gaat veranderen voor jou en je moeder. En voor mij ook, ongetwijfeld. Als we helemaal opnieuw beginnen, hebben we de kans een nieuw leven voor onszelf op te bouwen en te beslissen hoe we vanaf dat moment willen leven. Verandering kan moeilijk zijn, maar het kan ook heel goed voor ons zijn.’

Adelaides hart klopte onrustig. ‘Ik wil niet dat er iets verandert. Ik wil leven zoals ik altijd geleefd heb.’

‘Niettemin zal er verandering komen, daar kun je zeker van zijn. Maar dat betekent dat jij vrij bent om nieuwe keuzes te maken. Bijvoorbeeld voor een man die je zelf kiest, die je liefhebt, zodat je kunt ontdekken hoe heerlijk het is om bemind te worden. Maar daar is moed voor nodig.’

Adelaide wist niets te zeggen. Zouden Mimi’s vragen uiteindelijk toch iets te maken hebben met haar mysterieuze verloren zoon? Maar nee, haar geliefde Mimi Junie, deze fiere, indrukwekkende grande dame van de New Yorkse society, zou nooit een geheim, schandalig leven kunnen leiden, laat staan haar kleindochter aanmoedigen dat te doen.

Of wel?

Er werd zacht op de deur geklopt, en een dienstmeisje kwam binnen met een dienblad. De zilveren theepot was klein, en er stond slechts één kop-en-schoteltje naast. ‘Uw moeder wil graag dat u terugkeert naar beneden, naar uw gasten, juffrouw Adelaide,’ zei het dienstmeisje.

Vandaag zouden er geen vragen of onthullingen meer komen. Grootmoeder kneep stevig in Adelaides handen voordat ze die losliet. ‘Geef me een kus voordat je weggaat, lieve Addy,’ zei ze.

Adelaide deed wat haar gezegd werd. Ze deed altijd wat haar gezegd werd.

❧ *Junietta* ❧

Ze had het fijn gevonden als Adelaide een beetje langer gebleven was. Eigenlijk was zij altijd Junietta’s favoriete kleindochter geweest. Als je zoiets ooit zou mogen toegeven als grootmoeder. Als kind had Addy meer tijd met haar doorgebracht dan Cordelia en Ernestine, die er vaak vandoor gingen en hun jongste zusje achterlieten. Ze was een verlegen meisje geweest, gevoelig en serieus, en ze had het altijd heerlijk gevonden om te luisteren naar de verhalen die Junietta vertelde. Het liefst hoorde ze verhalen uit de Bijbel. Eén bepaald bijbelverhaal had Junietta vandaag al de hele dag in haar hoofd: het verhaal waarin Jezus toevallig een begrafenisstoet van de enige zoon van een weduwe tegenkwam. Hij had medelijden met de rouwende vrouw en wekte haar zoon weer tot leven. Wat zou Junietta er niet voor overhebben om haar zoon levend en wel terug te krijgen...

Dit was nooit de bedoeling geweest. Kinderen zouden hun ouders moeten begraven, niet andersom.

Junietta tuurde naar het zilveren dienblaadje met de theepot. Haar armen waren te zwaar van verdriet om die pot op te tillen en thee in dat fragiele kopje te schenken. Rouw, zware, verstikkende rouw verlamde haar lichaam, terwijl haar geest weigerde op te houden alle herinneringen, alles waar ze berouw van had en alle vragen uit haar lange leven – wat als het nu eens anders gegaan was? – te schudden zoals je met een spel kaarten doet.

Haar zoon was dood. Waar was de tijd gebleven? Zijn leven was zo snel voorbijgegaan. Ze zag A.B. nog voor zich als negen- of tienjarige, met krullend haar en stralende ogen en eindeloos

nieuwsgierig. Hij had het heerlijk gevonden om dingen uit elkaar te halen om te kijken hoe ze werkten, en daarna vroeg hij haar om hulp om ze weer in elkaar te zetten. Een muziekdoo. De koffiemolen van de kokkin. Een verrekijker. En eenmaal de toverlantaarn van zijn grootvader. Maar toen A.B. zestien werd, had ze het verloren van de invloed die zijn vader en zijn grootvader op hem uitoefenden. Nu was ze hem voorgoed kwijtgeraakt.

Eindelijk tilde Junieta de theepot op, maar haar hand beefde terwijl ze probeerde in te schenken, zodat de thee overal terechtkwam, en maar een klein beetje in het kopje. Dit was niet de eerste keer in haar leven dat ze een dergelijk slopend en schokkend verlies ervoer. Destijds had ze op de een of andere manier de kracht gevonden om door te gaan met haar leven tot de tijd eindelijk de pijnlijke scherpe randen van het verdriet afgeschuurd had. Ook ditmaal zou ze verder moeten gaan. Haar liefdadigheidsstichting was zo belangrijk dat ze die niet mocht verwaarlozen. In feite was dit het laatste waarover ze met A.B. gesproken had voordat hij stierf.

Tot haar verbazing was hij eerder dan anders uit het zomerhuis in Newport teruggekeerd naar New York. 'Er is iets belangrijks op het werk, waar ik bij moet zijn,' had hij Junieta verteld. Zij had gebruikgemaakt van het feit dat ze samen waren door hem op een ochtend tijdens het ontbijt over haar symptomen te vertellen: de hartkloppingen, de vermoeidheid die niet wilde wijken, hoeveel uren ze ook sliep, enkels die zo opgezwollen waren dat ze geen schoenen meer kon dragen, kortademigheid en duizeligheid.

Hij was meteen gealarmeerd geweest. 'Ik zal de dokter laten komen!'

'Ik heb de dokter al gesproken, lieverd. Verscheidene artsen zelfs. Ze zeggen allemaal hetzelfde. Er is geen geneesmiddel voor een hart dat oud en versleten is.'

'Dan moet u rusten. Kom uit deze benauwde stad en ga een tijdje naar zee. Waarom gaat u niet mee naar Newport als ik terugga? Van die frisse, zilte lucht knapt u vast op.'

‘Newport is wel de laatste plek waar ik heen zou gaan om uit te rusten! Ik word al duizelig bij de gedachte aan de eindeloze rondes sociale evenementen, als in een op hol geslagen draaimolen. En door het smakeloze gezever dat voor conversatie moet doorgaan, zou ik me dood vervelen, lang voordat mijn hart het zou opgeven. Nee, met Newport wil ik niets te maken hebben.’

Ze zag de liefde en zorgzaamheid op zijn bezorgde gezicht. ‘Luister, moeder –’

‘Nee, zoon, luister alsjeblieft naar mij. Ik heb je niet over mijn hartproblemen verteld om je ongerust te maken, ik wil niet dat je probeert me in de watten te leggen. Waar ik me zorgen over maak, is de liefdadigheidsstichting.’ Die had ze bijna vijftig jaar eerder opgericht en al die tijd geleid, en in de loop van de jaren had ze miljoenen dollars bijeengebracht en uitgedeeld om de armen te helpen. Ze had haar leven gewijd aan dit werk. Maar ze wist dat ze het niet langer alleen kon. ‘Je weet hoeveel het voor me betekent, A.B., maar ik moet me nu terugtrekken. Wil jij me helpen iemand te zoeken die ik kan inwerken om mij te vervangen? Iemand die er net zo’n passie voor heeft als ik?’

‘Is er niemand in het bestuur, die het van u zou kunnen overnemen?’

‘Ik heb er veel over nagedacht. Hoewel ze allemaal goed zijn in wat ze nu doen, is er niemand bij die geschikt lijkt voor deze positie.’

‘Ik begrijp het. Ja, natuurlijk wil ik helpen. Ik beloof u dat ik iemand zal zoeken. Maar intussen moet u mij beloven dat u de voorschriften van de artsen gehoorzaamt en precies doet wat zij zeggen. Dat betekent dat u leiding moet accepteren, voor het eerst in uw leven.’ Hij had erbij geglimlacht en haar een kus gegeven bij het afscheid. Junietta had hem natuurlijk niets beloofd.

Dat was de laatste keer dat ze haar zoon levend gezien had. Een dag later was hij vroeg in de middag thuisgekomen vanuit zijn werk; vroeger dan anders, omdat hij zware hoofdpijn had. De volgende ochtend was hij dood. Ze had zich nooit kunnen voorstellen dat hij deze wereld eerder zou verlaten dan zij.

Nu dacht ze weer aan Adelaide. Nu A.B. overleden was, was Addy alles wat ze nog had. Ze had nooit een goede band gekregen met Sylvia, haar schoondochter, omdat hun belangen maar zelden met elkaar overeenkwamen. En Junietta had geen invloed kunnen uitoefenen op haar oudste kleindochters, Cordelia en Ernestine, die uitgetrouwd waren – Cordelia aan een brahmaan uit Boston en Ernestine aan een Engelse edelman. Alleen God kon weten hoe die huwelijken waren, hoe leeg en zinloos hun leven geworden was. Maar misschien had ze nog een kans om Adelaide te redden. Als ze de kracht kon vinden. Als haar ouder wordende lichaam haar voldoende tijd gunde. Ze zou haar geliefde kleindochter moeten overhalen om geen genoeg te nemen met een leven van geestdodende aanpassing, om de weinige vluchtige jaren die God haar zou schenken niet te verkwanselen.

Junietta trok haar schoenen uit en legde haar voeten op het voetenbankje, zoals de artsen haar opgedragen hadden. Daarna pakte ze haar bijbel en sloeg die open bij haar favoriete psalm, hoewel ze de woorden uit haar hoofd kende. Dit zou haar gebed zijn, voor Adelaide en voor de stichting. ‘Leer ons zo onze dagen te tellen dat wijsheid ons hart vervult. [...] Bevestig het werk van onze handen, het werk van onze handen, bevestig dat.’

❧ *Sylvia* ❧

Het was een enorme opluchting voor Sylvia toen de laatste gast vertrok. De bedienden zouden de restanten van het begrafenismaal opeten, dus kon Sylvia eindelijk alleen zijn. Terwijl ze de grote, lege eetzaal verliet, klampten haar dochters Cordelia en Adelaide zich aan haar vast, liepen met haar naar boven, en boden aan bij haar te blijven. ‘Dat is niet nodig,’ verzekerde ze hun. ‘Het gaat goed met me.’ Terwijl ze zich voorzichtig van hen losmaakte, kwam het wel bij haar op dat zij misschien eerder troost van haar nodig hadden dan andersom, maar die had ze hun niet te bieden. Ze kon zich niet langer rustig en moedig voordoen, maar evenmin

toestaan dat haar dochters haar zagen instorten. Ze verzekerde hun dat ze het wel zou redden en trok de deur achter zich dicht.

In Sylvia's slaapkamer was het warmer dan beneden, en de zonneschermen waren dicht. Het was schemerdonker, warm en veilig als in een moederschoot. Haar kamermeisje hielp haar met verkleeden, hing haar begrafeniskleding weg en vroeg of ze verder nog iets kon doen. 'Nee, dank je. Ik bel wel als ik iets nodig heb.' Toen het meisje weg was, ging ze midden in de kamer staan en keek om zich heen. Alles stond op zijn plaats, alle oppervlakken waren stofvrij en glanzend gepoetst, het beddengoed en de vloerkleden lagen er onberispelijk en ongekreukt bij. De hele kamer zag er precies zo uit als altijd, alsof er niets in haar leven veranderd was. Sylvia voelde een duizelingwekkende drang om de spreij van het bed te rukken, de kussens op de vloer te smijten, de laden uit het dressoir te trekken en alle foto's scheef te duwen, zodat de kamer zou passen bij de chaos in haar hart. Nu de begrafenis achter de rug was, drong de realiteit tot haar door. Ze begon de enorme omvang van haar verlies te bevatten.

A.B. kan niet overleden zijn. Dat kan niet! Tijdens de eindeloze treinreis vanuit Newport had ze dit refrein in stilte telkens herhaald. Maar hij was overleden. Ze was alleen. Vanaf nu zou ze alleen zijn.

Ze deed de tussendeur naar de aangrenzende slaapkamer open en keek naar binnen. De kamer rook nog naar A.B. De kleren die hij altijd gedragen had, hingen nog in zijn kledingkast. De dingen die hij altijd in zijn zakken stopte, lagen boven op zijn ladekast, samen met zijn gouden kettinghorloge. Maar Sylvia kon het niet opbrengen zijn kamer binnen te lopen. Nog niet. Ze deed de deur weer dicht en zakte neer op de taboeret bij haar toilettafel.

Ze had geen afscheid van hem kunnen nemen. Toen hij besloot naar New York terug te gaan, was Sylvia in Newport gebleven om te genieten van de feesten, de zeiltochtjes en de gouden gloed van de zomer aan zee. Ze was een beetje geïrriteerd geweest toen hij zijn vertrek aankondigde, want dat betekende dat ze zonder begeleider

naar het zomerbal van de familie Vanderbilt zou moeten gaan. Nu zou ze voorgoed zonder hem zijn. Haar hoofd hooghouden en dapper blijven tijdens de herdenkingsdienst, de begrafenis en de maaltijd daarna was één ding, maar Sylvia wist niet of ze de rest van haar leven kon blijven doen alsof. Ze keek in haar toiletspiegel. Hoe bestond het dat ze op zesenvertigjarige leeftijd weduwe was?

‘Ik had met hem mee moeten gaan naar New York,’ fluisterde ze. De afgelopen dagen had ze dat al ontelbare malen gedacht. ‘U had niets kunnen doen,’ had de arts gezegd toen ze die woorden tegen hem uitsprak. Zijn geruststelling had haar geen troost gegeven. Ze had aan de zijde van haar echtgenoot moeten zijn toen hij stierf.

Sylvia stond op en begon heen en weer te lopen, van de toilettafel naar het raam en terug. Ze kon haar verdriet bij niemand kwijt. Haar societyvriendinnen waren eerder rivalen dan vertrouwelingen. Sylvia kon hun geen geheimen toevertrouwen, want ze zouden uitlekken en leiden tot geroddel. Haar drukbezette, zelfverzekerde schoonmoeder had ze altijd op afstand gehouden, ondanks het feit dat ze al die jaren onder hetzelfde dak gewoond hadden. Ernestine en Cordelia waren getrouwd en verhuisd, zodat alleen Adelaide overbleef, een verlegen meisje, zo anders van temperament dan zichzelf. Ze zou sterk moeten blijven omwille van Adelaide.

Sylvia stond even stil en pakte de ivoren waaier die ze tijdens de begrafenis gebruikt had. Ze was bang geweest dat er nooit een einde aan zou komen. De begrafenis had haar bedolven onder een lawine van herinneringen aan alle begrafenissen die ze doorstaan had, aan alle geliefden die ze verloren was. Ze was er niet op voorbereid geweest dat ze haar echtgenoot al zo snel zou moeten begraven... Maar ja, ook op de andere begrafenissen was ze niet voorbereid geweest.

Wat zou er nu gebeuren?

Dat wist Sylvia niet. De advocaat van de familie had haar verzekerd dat hij terug zou komen om haar te helpen met het regelen

van de erfenis. Misschien zou hij weten wat er nu moest gebeuren, behalve een jaar van rouw. Een jaar lang in de schaduw leven om te herstellen van het verdriet, terwijl het leven om haar heen doorging. Ze was boos op A.B. omdat hij haar zo plotseling alleen gelaten had. Onder zijn bescherming had ze een comfortabel leventje geleid, zonder ooit aan geld te hoeven denken; ze had genoten van de status en macht die ze vanwege hem genoot in de New Yorkse society. Maar nu werd dat alles bedreigd. Dat vond ze een angstaanjagende gedachte.

De vreselijke veranderingen die ze als kind ervaren had, en later als jonge vrouw, had ze niet onder controle gehad. Ditmaal zou ze zorgen dat ze de controle bleef houden en dat er niets zou veranderen. Ze had samen met haar echtgenoot een goed leven opgebouwd, een leven waarvan ze hield. Omwille van Adelaide, omwille van zichzelf en ter nagedachtenis aan A.B. zou ze zorgen dat alles doorging zoals voorheen.

Ze liep naar haar bed en pakte de foto van A.B. van haar nachtkastje. Beschaamd herinnerde ze zich dat ze niet van hem gehouden had toen ze trouwden. Al die jaren had ze de echte reden waarom ze met hem getrouwd was geheimgehouden. Toch was haar respect voor hem in de loop van de jaren langzaam maar zeker veranderd in genegenheid en daarna in liefde. Had ze hem de laatste tijd verteld dat ze van hem hield? Had ze die woorden uitgesproken toen ze samen in Newport waren? Voordat hij terugging naar New York? Sylvia vond het pijnlijk dat ze dat niet meer wist. Hoe had ze dagen, weken of zelfs maanden kunnen laten voorbijgaan zonder haar liefde uit te spreken?

De hele dag had Sylvia geworsteld om niet toe te geven aan de pijn en de droefheid die ze ervoer, omdat ze niet wilde dat haar dochters of de bedienden of wie dan ook haar zagen huilen. Jaloerse rivalen hadden haar de bijnaam 'ijskoningin' gegeven vanwege haar bleke schoonheid, haar lichte haar en haar koele, afstandelijke houding. Ze had die ijzigheid tot een kunst verheven omdat ze uit ervaring wist dat het beter was afstandelijk en koeltjes te blijven

dan zich kwetsbaar op te stellen en pijn te riskeren. Maar vanavond brak haar hart. Sylvia Grace Stanhope bedekte haar gezicht met haar handen terwijl een vloed van pijnlijke herinneringen in haar opwelde. Nu liet ze – eindelijk – haar tranen vloeien.

Drie generaties vrouwen worden verenigd in hun verlies en bouwen samen aan een nieuwe toekomst

New York, 1898. Wanneer haar man onverwachts overlijdt en haar niets nalaat van zijn grote erfenis, doet Sylvia er alles aan om haar dochter Adelaide te ontzien. Als ze een goede echtgenoot voor haar vindt voordat iemand erachter komt dat ze bijna aan de grond zitten, hoeft er misschien wel niets aan hun welgestelde leefstijl te veranderen.

Sylvia's schoonmoeder Junieta gelooft dat hun leven wel wat opschudding kan gebruiken. Ze heeft een heel ander soort bestaan voor haar schoon- en kleindochter in gedachten, ver weg van de verwachtingen van de New Yorkse high society. Maar om deze droom een kans te geven, moeten zowel Sylvia als Junieta eerst de pijnlijke geheimen uit hun verleden aan het licht brengen.

Lynn Austin wordt geroemd om haar historische en bijbels-historische romans. Ze is de bescheiden winnares van maar liefst acht Christy Awards, de meest prestigieuze prijs voor christelijke romans in de Verenigde Staten.

'Een prachtige roman van Lynn Austin met een mooie boodschap van geloof en hoop.' – Elisabeth Magazine

'Lynns boeken zijn het waard om te bewaren en meerdere keren te lezen. Ze moedigen aan om vol te houden in moeilijke tijden, om het goede te doen en Jezus te volgen, wat er ook gebeurt in je leven.' – Nederlands Dagblad

NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

